

[Justitsministeren.]

en Irettesættelse, det er at forklare, hvorfor vi mener nu, at det havde været rigtigere at gøre det andet.

Jeg blev noget forbavset over de Udtalelser, der blev fremsat af det ærede Medlem Hr. Hartel, der ellers plejer at tale paa en saa hjertevindende Maade, naar det drejer sig om mig. Han talte i Dag, som om jeg var optraadt ud fra den Opfattelse, at jeg havde carte blanche til at gøre, hvad jeg vil — den Opfattelse er jeg i hvert Fald blevet revet i betydelig Grad ud af, hvis jeg nogen Sinde har haft den —, eller ud fra den Mening, at Hensigten helliger Midlet. Det har jeg ikke. Jeg er ikke Jesuit, og jeg synes ikke, der er Grund til, efter den udførlige Redegørelse, jeg har givet, at bruge saa voldsomme Udtryk, heller ikke et saadant Udtryk, som at „en falden Mand fik et nyt Stød“. Formaålet med Redegørelsen var jo aldeles ikke at ramme Læge Gundtoft, endnu mindre hans Familie. Formaålet var jo det, som er blevet tilstrækkelig tydeligt klarlagt i min Redegørelse i Dag, at standse en fuldkommen urimelig, oppisket Stemning mod en i øvrigt endelig Dom.

Naar det ærede Medlem Hr. Hartel siger her, at Domsmagten bør være uafhængig af Administrationen, er det jo i denne Forbindelse en ren Talemaade. Der er ikke nogen som helst, der har grebet ind i Domsmagten, Dommen staar ved Magt, og der er ikke foretaget noget som helst fra min Side, der hverken kritiserer eller roser eller indblander sig i Domsmagten.

Det er ogsaa en urimelig Bemærkning, naar det ærede Medlem siger, at der her er sket et eklatant Brud paa den Retsgrund sætning, at der altid er en Defensor, hvor der er en Aktor. Ja, det vilde være rigtigt, hvis de Forhold, der var fremdraget her, ikke havde været fremme under Sagen, men det har de jo været. De har været det alle sammen paa et enkelt Tilfælde nær, som det ærede Medlem Hr. Victor Pürschel nævnte, og som jeg ikke har tillagt nogen væsentlig Betydning.

Endelig var den Gengivelse, det ærede Medlem Hr. Hartel gav af min Oplæsning af „Østsjællands Folkeblad“, jo slet ikke rigtig. Jeg citerede, hvad „Østsjællands Folkeblad“ hævdede, at det var en fuldkommen urimelig Optraeden, man viste over for en Nævningedomstol; man holdt fuldstændig med mig i det Syn, og saa endte jeg med at citere: Noget helt andet er, om Justitsministeren har været juridisk berettiget til at handle, som han har. Det har

jeg ikke skjult, at „Østsjællands Folkeblad“ ikke mener, at jeg har været berettiget til. Bladet finder vel ligesom det ærede Medlem Hr. Hans Hansen (Rørby) og mange andre, at som Situationen forelaa, var denne min Optraeden nødvendig for at standse en til det yderste uheldig Bevægelse.

Jeg ser ikke nogen Grund til, at det ærede Medlem Hr. Hasle kritiserer Rigsadvokaten og siger, at Rigsadvokaten ikke har været heldig, idet han ilede den politiske Minister til Hjælp. Jeg har ikke anmodet Rigsadvokaten om at ile mig til Hjælp, og jeg ved ikke, hvad det er, det ærede Medlem Hr. Hasle sigter til. Hvad der er sket i Sagen, er det, at da jeg fik disse forskellige Henvendelser og saa denne Bevægelse brede sig, sagde jeg til Rigsadvokaten: Hvorledes hænger den Sag egentlig sammen, jeg forstaar den slet ikke, maa jeg ikke faa en Redegørelse fra Dem, saadan at jeg kan forklare mig selv og eventuelt andre, hvorledes den Sag ligger, hvorfor der er opstaaet en saadan Stemning? Den Redegørelse fik jeg, den blev forhandlet med Embedsmændene, derunder med Rigsadvokaten, og da jeg saa dens Indhold, syntes jeg, at det var af en saadan Karakter, at det gav et helt andet Syn paa Grundlaget for denne Dom i visse Henseender end det, man i Almindelighed havde faaet, og som man i stigende Grad søgte at faa frem, nemlig at det her drejede sig om en i øvrigt tiltalende Læge, der af ren Medlidenhed havde hjulpet nogle Kvinder, og saa sagde jeg: den Redegørelse agter jeg at offentliggøre. Rigsadvokaten blev saa bagefter interviewet af et Blad — jeg tror, det var „B. T.“ —, uden at jeg aner noget om det, og siger selv, at det er han indforstaaet med, og han tager Ansvaret for de Oplysninger, han har givet. Andet ved jeg ikke, han har gjort, og det er klart, at Oplysningerne har jeg fra ham. Jeg har ikke noget imod, at han hævder offentlig, at de er selvfølgelig rigtige. Jeg har ikke haft Brug for Rigsadvokaten til at dække den politiske Minister, thi det er selvfølgelig mig alene, der har taget Bestemmelse om og har Ansvaret for, at en Redegørelse fra Rigsadvokaten er udsendt til Offentligheden, og for den Form, hvori den er udsendt. Men hvorfor vil man saa angribe Rigsadvokaten og sige, at han tager Ansvaret for sin overordnede Handling? Det kan han slet ikke, og jeg ved heller ikke af, at han har gjort det.

Det ærede Medlem Hr. Svend E. Johansen syntes aabenbart, at de fore-